

Arrest

nr. 233 266 van 28 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2020.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat B. VRIJENS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 6 november 2015 om internationale bescherming. Op 11 mei 2016 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot erkenning van de vluchtelingenstatus.

1.2. Bij schrijven van 1 oktober 2018 verzoekt de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken op basis van de artikelen 49, § 2, eerste lid, tweede zin, en 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), nu verzoeker was teruggekeerd naar zijn land van herkomst en in het bezit was van

een kopie van een nationaal Afghaans paspoort met andere identiteitsgegevens dan degene die hij bij zijn verzoek om internationale bescherming van 6 november 2015 had opgegeven.

1.3. Op 22 januari 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Bij arrest nr. X van 6 september 2019 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de intrekking van de vluchtelingenstatus en wordt de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd.

1.4. Op 11 december 2019 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen en wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor vier jaar opgelegd.

1.5. Op 7 februari 2020 verzoekt verzoeker voor de tweede maal om internationale bescherming. Op 18 februari 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Pasjtoen van etnische origine te zijn. U bent het soennitische geloof aanhangig. U bent afkomstig van het dorp Harwa, gelegen in het district Qarghayi in de provincie Laghman.

Op 6 november 2015 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u sinds vijf jaar voor uw vertrek bij ANCOP (Afghan National Civil Order Police) werkte. U begon er te werken als “derde satanman”, hetgeen de laagste rang is binnen ANCOP. Later werd u gepromoveerd tot tweede satanman om daarna te worden gedegradeerd naar derde satanman omdat u geen connecties had. Uiteindelijk werd u opnieuw gepromoveerd tot tweede satanman. Na gewerkt te hebben in Herat, Helmand, Khor en Kandahar werd u overgeplaatst naar uw eigen district Qarghayi in Laghman. Daar was u gestationeerd in Surkhundo Baba. Een maand na uw overplaatsing naar Qarghayi werd bij een operatie waaraan u deelnam de lokale talibancommandant Mullah T. (...) gearresteerd in Surkhokan. T. (...) herkende u als de zoon van uw vader, hoewel jullie elkaar nooit eerder ontmoet hadden. T. (...) werd gevangengenomen maar slaagde erin vrij te geraken na 20 dagen. U ging op dat moment naar huis omdat uw vader ziek was. Terwijl u thuis was kwamen er 's nachts talibs naar uw huis. U vluchtte weg uit het huis toen u hoorde dat ze aan uw vader vroegen waar u verborgen was. U vluchtte naar het huis van H. M. S. (...) in een nabijgelegen dorp. H. M. S. (...) wou niet dat u bleef omdat hij anders ook in de problemen zou geraken en hij regelde uw vlucht uit Afghanistan. U legde volgende documenten neer: een taskara op uw naam, een certificaat van de opleiding van ANCOP op uw naam, een aanbevelingsbrief op uw naam, een Kabul bankkaart op uw naam, 13 foto's van u tijdens uw werk bij ANCOP en een enveloppe.

Op 11 mei 2016 werd u de vluchtelingenstatus toegekend.

Op 2 oktober 2018 ontving het CGVS een brief waarin de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren. De aanleiding hiertoe was het feit dat u op 25 september 2018 in de luchthaven van Zaventem werd gecontroleerd door de luchtvaartpolitie, komende van Abu Dhabi. U verklaarde er enkel naar Pakistan, en meer bepaald naar Islamabad, te zijn geweest voor toeristische doeleinden. Uw Belgisch reisdocument bevat een inreisstempel voor Pakistan dd. 20 augustus 2018 en een uitreisstempel voor Pakistan dd. 24 september 2018. Echter, raadpleging van uw gsm toonde aan dat zich daarin een foto bevond van een Afghaans paspoort, met daarop een andere naam en geboortedatum. Ook bleek dat er zich in dat paspoort een uitreisstempel voor Afghanistan dd. 16 september 2018 bevond. U verklaarde dat dit effectief uw paspoort is, maar dat u niet naar school bent gegaan en niet kunt lezen wat erop staat. Tijdens de daaropvolgende ondervraging door de luchtvaartpolitie gaf u toe één maand in Afghanistan te hebben verbleven, meer bepaald in Kabul, en daar dit paspoort te hebben achtergelaten.

Gezien dit nieuwe element in uw dossier, werd u op 19 november 2018 uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS. Op het CGVS verklaart u dat u enkel naar Pakistan bent gereisd om voor uw

vader te zorgen die in een ziekenhuis in Peshawar was opgenomen. U ontkent dat u bent teruggekeerd naar Afghanistan. In verband met de kopie van uw Afghaans paspoort dat in uw gsm is gevonden door de luchthavenpolitie verklaart u dat deze foto naar u is opgestuurd door de persoon die uw paspoort had. Echter, u weet niet om welke reden deze persoon u deze foto heeft gestuurd, noch waarom hij uw Afghaans paspoort zou hebben gebruikt.

Ter staving van uw verklaringen legde u de volgende documenten neer: een e-mail betreffende vluchtgegevens dd. 19 augustus 2018 en dd. 20/21 september 2018, aangiftes in de personenbelasting op uw naam voor de aanslagjaren 2017 en 2018, een vrijwilligersovereenkomst dd. 24 juni 2018, een vrijwilligersovereenkomst dd. 26 juni 2018, een brief van het ocmw Gent dd. 25 januari 2018, een brief van het ocmw Gent dd. 13 juli 2018, een brief van de vdab dd. 15 juni 2018, een brief van de stad Gent dd. 8 mei 2018, een visitekaartje van uw buddy R. L. (...), een brief van uw advocaat dd. 5 december 2018 met daarin de opsomming van de nieuwe neergelegde documenten, twee foto's van screenshots van uw gsm, een handgeschreven brief van uw buddy dd. 17 november 2018, een kopie van een medisch certificaat van het Northwest General Hospital dd. 19 september 2018, een ongedateerde verklaring van het ocmw Gent, een verklaring van het ocmw Gent dd. 29.11.2018, een attest van een huisarts dd. 21 november 2018, kopieën van twee facturen van Huma Travel dd. 15 augustus 2018 en 21 augustus 2018, een kopie van een bagagelabel, een kopie van een evaluatie van een activeringstraject dd. 27 november 2018 en een bundel met kopieën van 45 foto's van pagina's van de Afghaanse paspoorten van uw ouders en u, een foto van een taskara op naam van uw vader en een foto van een taskara op naam van uw moeder, negen foto's van medische attesten, een cd-rom en echo's, 16 foto's van u en één foto van een bagagelabel.

Op 22 januari 2019 besloot het CGVS tot intrekking van de vluchtelingenstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw bewering dat u niet naar Afghanistan bent teruggekeerd maar dat u van 20 augustus 2018 tot 24 september 2018 enkel in Pakistan heeft verbleven. Tevens werd zeer ernstig vermoed dat u uw Afghaans paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties en bood u geen correct zicht op uw reëel netwerk in Afghanistan. Ook werd vastgesteld dat uw tewerkstelling voor ANCOP op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus te laten behouden. Bovendien werd vastgesteld dat u zich redelijkerwijze kon hervestigen in de Afghaanse hoofdstad Kabul. Tegen deze beslissing ging u in beroep. Op 6 september 2019 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bovenstaande beoordeling en beslissing van het CGVS. U diende geen cassatieberoep in.

Op 7 februari 2020 diende u uw tweede en huidige verzoek om internationale bescherming in. U volhardt in uw eerder verklaarde werk voor ANCOP en uw eerder verklaarde problemen. U wordt nog steeds met de dood bedreigd in Afghanistan. Ook haalt u aan dat de huidige situatie in Afghanistan niet goed is en dat de taliban momenteel de macht hebben in uw regio.

U legt volgende documenten neer: een kopie van een certificaat van de opleiding van ANCOP op uw naam, een kopie van een aanbevelingsbrief op uw naam, een kopie van een handgeschreven brief van uw buddy R. L. (...), een kopie van een attest van inburgering dd. 15.10.2019, een kopie van een attest in verband met een stage, een kopie van een certificaat van het programma Mind-Spring en een kopie van een certificaat van de les Maatschappelijke Oriëntatie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de

kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u in het kader van uw huidige verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat in het kader van uw eerste verzoek door het CGVS u initieel de vluchtelingenstatus werd toegekend. Echter, uw vluchtelingenstatus werd ingetrokken omdat u bent teruggekeerd naar Afghanistan en u het CGVS geen zicht bood over de motieven van uw terugkeer, uw verblijfplaatsen en uw reëel netwerk in Afghanistan. Tevens werd zeer ernstig vermoed dat u uw Afghaans paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. Ook werd vastgesteld dat uw tewerkstelling voor ANCOP op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus te laten behouden. Bovendien werd vastgesteld dat u zich redelijkerwijze kon hervestigen in de Afghaanse hoofdstad Kaboel. Tegen deze beslissing ging u in beroep. De RvV bevestigde deze beoordeling en beslissing van het CGVS. U diende geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over elementen waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoek hebt uiteengezet – u volhardt in uw eerder verklaarde werk voor ANCOP en uw eerder verklaarde problemen, u wordt nog steeds met de dood bedreigd in Afghanistan en u stelt dat de huidige situatie in Afghanistan niet goed is en dat de taliban momenteel de macht hebben in uw regio (verklaring volgend verzoek, punten 1.2, 3.1, 5.1 & 7) – moet worden beklemtoond dat het CGVS uw vluchtelingenstatus heeft ingetrokken. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kwam tot de conclusie dat de u toegekende vluchtelingenstatus diende te worden ingetrokken en u de subsidiaire beschermingsstatus diende te worden geweigerd. De Raad kwam immers tot de conclusie dat u valse verklaringen aflegde over uw herkomst en familiaal netwerk, u uw identiteit niet aannemelijk maakte, u terugkeerde naar Afghanistan en u tewerkstelling bij ANCOP op zich niet volstond om u de vluchtelingenstatus te laten behouden. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de eerdere vaststellingen te weerleggen.

Wat betreft de door u neergelegde kopie van een certificaat van de opleiding van ANCOP op uw naam en de kopie van een aanbevelingsbrief op uw naam moet worden vastgesteld dat u deze documenten reeds heeft neergelegd in het kader van uw eerste verzoek. Dit kan dan ook niet als een nieuw element worden beschouwd.

In de kopie van een handgeschreven brief van uw buddy R. L. (...) worden uw verklaarde problemen in Afghanistan vermeld. Echter, deze verklaringen kunnen enkel gebaseerd zijn op uw verklaringen hieromtrent. Bijgevolg heeft dit geen bewijswaarde. Ook wordt in deze brief beschreven wat u allemaal in België doet en heeft gedaan. Wat betreft de verklaring in deze brief dat u sinds mei 2019 regelmatig naar traumatologie gaat, moet worden opgemerkt dat de RvV in het kader van uw beroep tegen de intrekking van de vluchtelingenstatus reeds heeft vastgesteld dat uw psychische problemen an sich niet worden betwist doch dat u niet aantoont dat uw cognitieve geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen (arrest RvV nr. 225 806 dd. 06.09.2019). Een loutere verwijzing door uw buddy naar uw afspraken bij traumatologie kan dit evenmin aantonen.

De kopie van een attest van inburgering dd. 15.10.2019, de kopie van een attest in verband met een stage, de kopie van een certificaat van het programma Mind-Spring en de kopie van een certificaat van de les Maatschappelijke Oriëntatie bevatten louter gegevens omtrent de cursussen en stages die u in België heeft gevolgd. Echter, ze bevatten geen enkele informatie omtrent uw aangehaalde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het

algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kaboel te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kaboel stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kaboel stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kaboel te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kaboel ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"

doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kaboel geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kaboel, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kaboel stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kaboel stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kaboel en hierbij verwijst naar uw werk voor ANCOP en de problemen die u hierdoor zou hebben gekend, moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u werkzaam was voor de Afghaanse overheid maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de

Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kaboel vestigt.

Immers, in het kader van uw vorige verzoek oordeelde het CGVS dat u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. De RVV volgde deze beoordeling in zijn arrest van 6 september 2019 in het kader van uw eerste verzoek. U haalde in het kader van uw huidige verzoek geen elementen aan die deze eerdere beoordeling in een ander daglicht kunnen stellen.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kaboel aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kaboel over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Gelet op voorgaande, kan worden geconcludeerd dat u geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"2.1. Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn beslissing geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd.

Dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat verzoekers verzoek om internationale bescherming niet inoverweging kan worden genomen.

Verzoeker vreest immers een gegronde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan door de Taliban zonder dat hij de bescherming kan inroepen van de Afghaanse autoriteiten.

Verzoeker werkte immers voor zijn vlucht naar België in zijn land bij ANCOP (Afghan National Civil Order Police). In zijn functie als tweede satanman bij ANCOP was verzoeker betrokken bij de arrestatie van een talibancommandant. Hierdoor wordt verzoeker in Afghanistan door de taliban gevisieerd.

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens aangetoond dat anno 2020 in hoofde van verzoeker er plots helemaal geen sprake meer zou zijn van een risico op vervolging door de taliban bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, terwijl hij in 2015 ingevolge de problemen met de Taliban de vluchtelingenstatus verkreeg.

Dat derhalve er sprake is van schending van het artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

2.2. Verzoeker stelt vast dat het CGVS bij de beoordeling van verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer naar zijn land heeft nagelaten rekening te houden met het subjectieve element van verzoekers angst/vrees enerzijds en met de vaststelling dat de taliban in Afghanistan nog steeds medewerkers van ANCOP effectief viseert.

Dat verzoeker verwijst naar het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", van het UNHCR.

In dit handboek (punten 40 en 41) wordt uitdrukkelijk gesteld dat bij de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging dient rekening te worden gehouden met het subjectieve element enerzijds en de familiale, etnische, politieke, sociale en persoonlijke achtergrond van de aanvrager anderzijds. "(...)"

2.3. Dat uit het door verzoeker neergelegde brief van zijn buddy de heer R. L. (...) blijkt dat verzoeker in België regelmatig naar traumatologie gaat ingevolge traumatische ervaringen opgedaan in Afghanistan.

Dat geenszins door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de bestreden beslissing werd gemotiveerd waarom met verzoekers subjectieve vrees voor vervolging en met de door verzoeker neergelegde brief van zijn buddy de heer R. L. (...) geen rekening dient te worden gehouden.

Dat derhalve er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht

2.4. Dat in casu minstens sprake is dat in geval van terugkeer van verzoeker naar zijn herkomstland hij een "reëel risico op ernstige schade" loopt (waartegen hij geen bescherming van de Afghaanse autoriteiten kan inroepen) in de zin van:

"- Doodstraf of executie

- Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst'

Dat uit de bestreden beslissing evenmin duidelijk blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoekers asielaanvraag op een afdoende manier heeft getoetst aan het art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In de bestreden beslissing wordt door het CGVS verwezen naar de UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 en naar de EASO Country Guidance note : Afghanistan van juni 2019, waarmee rekening wordt gehouden om de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan te bepalen.

Dergelijke documenten dateren reeds van anderhalf jaar resp. 8 maanden geleden en hebben uiteraard betrekking op de veiligheidssituatie van anderhalf jaar resp. 8 maanden geleden. Dat de actuele situatie in Afghanistan door het CGVS dan ook niet afdoende werd onderzocht, zodat onmogelijk kan gesteld worden dat Afghanistan waarvan verzoeker afkomstig is en/of Kaboel stad voldoende veilig zouden zijn voor verzoeker om er zich te vestigen.

Dat derhalve er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht

2.6. Het CGVS houdt daarnaast al helemaal geen rekening met het feit dat verzoeker afkomstig is van Harwa (district Qarghayl, provincie Laghman, Afghanistan).

Verzoeker heeft immers geen enkele band met de stad Kaboel, zodat het voor verzoeker niet mogelijk is om zich aldaar zonder enige vorm van ondersteuning te gaan vestigen.

Geenszins werd door verzoeker een actueel onderzoek ingesteld naar de veiligheidssituatie in verzoekers dorp Harwa (district Qarghayl, provincie Laghman, Afghanistan).

Dat derhalve er sprake is van schending van de zorgvuldigheids-en de motiveringsplicht

Dat aan verzoeker bijgevolg wel degelijk de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend wegens het lopen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

2.7. Tenslotte werd door het CGVS geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker sinds 2015 Afghanistan heeft verlaten en zich hierdoor in een uitermate kwetsbare positie bevindt in de huidige Afghaanse context.

Immers, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, zullen er door de Afghaanse gemeenschap vragen worden gesteld over het feit of verzoeker niet verwesterd is en of hij nog wel moslim is, wat gepaard gaat met exclusie, discriminatie en geweld.

Meer bepaald blijkt uit het rapport van UNHCR 'Broken futures : young Afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin' van oktober 2012 dat in Afghanistan van terugkeerders vermoedt wordt dat zij zich bekeerd hebben tot het christendom en zij daarom in de gaten worden gehouden of ze nog wel islamitisch genoeg zijn. Na repatriëring is men dan ook ertoe gehouden de islam praktiserend te belijden om geweld te vermijden.

Terugkeerders uit Europese landen zijn reeds het voorwerp geweest van geweld omdat de Taliban en de lokale bevolking hen als spionnen beschouwden. In het rapport 'After return : documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan van het Refugee Support Network van april 2016 wordt vermeld dat een terugkeerder uit Noorwegen werd onthoofd omdat hij door de taliban werd gevat in het bezit van internationale documenten en een bankkaart (zie <http://www.refugee-supportnetwork.org/resources/after-return>).

Ook in het rapport van de Afghanistan Independent Human Rights Commission van december 2011 'Fifth situation of economic and social rights in Afghanistan' wordt de moeilijke situatie van terugkeerders beschreven (zie <http://www.refworld.org/docid/511e58cf0.html>) :

"(...)"

In het meer recente rapport van de Afghanistan Independent Human Rights Commission van augustus 2016 'Sixth situation of economic and social rights in Afghanistan' blijkt dat de situatie nog steeds niet verbeterd is voor terugkeerders

<http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=countrv&docid=5694c5d22de&skip=0&category=COI&publisher=AIHRC&type=COUNTRYREP&coi=AFG&quervsi=fifth&searchin=fulltext&sort=date> :
"(...)"

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in een arrest van 15 januari 2015 de subsidiaire bescherming toegekend aan een jongere omdat deze op jonge leeftijd naar België was gekomen, lange tijd was weggeweest uit Afghanistan en zich op die grond zich in een uitermate kwetsbare positie bevindt in de Afghaanse context. De Raad oordeelde dat in acht genomen de algemene veiligheidssituatie, gedwongen rekruteringen en het ontbreken van voldoende bescherming in grote delen van Afghanistan, die verzoekende partij een onmenselijke of vernederende behandeling riskeerde.

Verzoeker zal zich in geval van een terugkeer naar Afghanistan in dezelfde situatie te bevinden en zal worden beschouwd als "besmet" door de Westerse waarden en in die zin een risico te zullen lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling en op vervolging.

Dat het CGVS dan ook geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar de positie van verzoeker in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan en de bestreden beslissing dan ook op een onzorgvuldige en gebrekkige wijze werd genomen.

Bovendien werd geen enkele motivering gegeven waarom geen rekening dient gehouden te worden met het feit dat verzoeker reeds lange tijd Afghanistan verlaten heeft en hij inmiddels geïntegreerd is in de Westerse samenleving, wat hem een risicoprofiel aanmeet in geval van een terugkeer naar Afghanistan. Dat er dan ook sprake is van een schending van de algemene motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Dat aan verzoeker dan ook de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden, minstens dienen aanvullende onderzoeksmaatregelen bevolen te worden, teneinde de situatie in Afghanistan bij een eventuele terugkeer in het concrete geval van verzoeker te onderzoeken en te evalueren.

2.8. Dat besluitend kan gesteld worden dat de bestreden beslissing op diverse punten onvoldoende werd gemotiveerd, minstens onzorgvuldig tot stand is gekomen en er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Dat bovendien blijkt dat de Commissaris-generaal niet in redelijkheid tot een dergelijke beslissing is gekomen.

Dat verzoeker dan ook dient erkend te worden als vluchteling.

Dat er in casu minstens sprake is dat – in geval van terugkeer van verzoeker naar zijn herkomstland – hij een reëel risico op ernstige schade loopt (waartegen hij geen bescherming van de autoriteiten kan inroepen) in de zin van doodstraf of executie foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst.

Dat verzoeker ondergeschikt, dan ook wel degelijk in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van art. 48 Vw. en er minstens verdere onderzoeksmaatregelen dienen bevolen te worden."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. In een aanvullende nota van 25 februari 2020 merkt verzoeker op dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij in Kaboel over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief zou beschikken volledig ingaat tegen het besluit van UNHCR in zijn rapport van 30 augustus 2018. UNHCR heeft deze positie volgens verzoeker nogmaals bevestigd in een rapport van december 2019 en zou op 6 december 2019 in de zaak M.J. tegen Nederland voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zijn tussengekomen. Verzoeker citeert in deze aanvullende nota tevens uit een nota van Nansen van 17 februari 2020 over de toepassing van de voorwaarden voor een intern vestigingsalternatief in Kaboel. Bijkomend verwijst verzoeker wat het risicoprofiel van een voormalig Afghaans politieagent betreft naar rapporten van UNHCR, UNAMA en het Immigration and Refugee Board of Canada.

Er dient in dit verband te worden gewezen op de inhoud van de artikelen 39/60 en 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Artikel 39/76, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Uit de lezing van voormelde aanvullende nota blijkt dat verzoeker inhoudelijk een nieuw middel ontwikkelt. Immers, in het verzoekschrift heeft verzoeker geen argumentatie ontwikkeld tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij in de Afghaanse hoofdstad Kaboel over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt. Ook over zijn risicoprofiel als voormalig Afghaans politieagent heeft verzoeker in het verzoekschrift met geen woord gerept. Er wordt voorts geen enkele omstandigheid aangevoerd die verzoeker zou hebben verhinderd dit middel in het initiële verzoekschrift te ontwikkelen. Dit klemt des te meer nu verzoeker ter staving van zijn nieuwe middelen informatie aanhaalt die dateert van voor de indiening van zijn verzoekschrift (en – *a fortiori* – zelfs van voor het nemen van de bestreden beslissing).

Gelet op artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers op 25 februari 2020 overgemaakte aanvullende nota uit de debatten geweerd. De mogelijkheid van het indienen van een aanvullende nota heeft immers tot doel de Raad op de hoogte te stellen van nieuwe elementen die na het nemen van de bestreden beslissing naar voor komen en niet om lacunes in het verzoekschrift op te vullen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is nu hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen evenmin over dergelijke elementen beschikt. De commissaris-generaal overweegt daarbij dat (i) verzoeker zich in het kader van zijn huidige verzoek steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet, dat (ii) het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, niets wijzigt aan de eerdere conclusie dat hij valse verklaringen aflegde over zijn herkomst en familiaal netwerk, zijn identiteit niet aannemelijk maakte en terugkeerde naar Afghanistan en dat zijn tewerkstelling bij ANCOP op zich niet volstond om hem de vluchtelingenstatus te laten behouden, dat (iii) verzoeker de kopie van een certificaat van de opleiding van ANCOP op zijn naam en de kopie van een aanbevelingsbrief op zijn naam reeds had neergelegd in het kader van zijn eerste verzoek, dat (iv) de verklaringen in de kopie van een handgeschreven brief van verzoekers buddy enkel gebaseerd

kunnen zijn op verzoekers verklaringen over zijn problemen in Afghanistan zodat deze brief geen bewijswaarde heeft en dat een loutere verwijzing door verzoekers buddy naar verzoekers afspraken bij traumatologie niet kan aantonen dat verzoekers cognitieve geheugen dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen, dat (v) de kopie van een attest van inburgering, de kopie van een attest in verband met een stage, de kopie van een certificaat van het programma Mind-Spring en de kopie van een certificaat van de les Maatschappelijke Oriëntatie louter gegevens bevatten omtrent de cursussen en stages die verzoeker in België heeft gevolgd, doch geen enkele informatie bevatten omtrent verzoekers aangehaalde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan, en dat (vi) verzoeker, daargelaten de huidige situatie in zijn regio van herkomst, in de stad Kaboel over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom met zijn subjectieve vrees voor vervolging en met de door hem neergelegde brief van zijn buddy geen rekening wordt gehouden, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd waarom dit geen nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Waar verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt dat uit de bestreden beslissing niet duidelijk blijkt dat zijn verzoek om internationale bescherming afdoende getoetst werd aan artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, gaat hij voorbij aan de omstandige motivering in de bestreden beslissing op basis waarvan de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat verzoeker, daargelaten de huidige situatie in zijn regio van herkomst, in de stad Kaboel over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker nog stelt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom geen rekening dient te worden gehouden met het feit dat hij reeds lange tijd Afghanistan verlaten heeft en hij inmiddels geïntegreerd is in de Westerse samenleving, wat hem een risicoprofiel aanmeet in geval van een terugkeer naar Afghanistan, wijst de Raad erop dat verzoeker, gevraagd om een concreet overzicht te geven van alle nieuwe elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag, op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van enige vrees om deze redenen (administratief dossier, stuk 8, Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag - vertaling). De Raad ziet dan ook niet in waarom de commissaris-generaal hierover diende te motiveren. Aldus maakt verzoeker niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Voor het overige blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. X).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.2. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om

internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Te dezen is de Raad echter, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt gemotiveerd:

“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u in het kader van uw huidige verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat in het kader van uw eerste verzoek door het CGVS u initieel de vluchtelingenstatus werd toegekend. Echter, uw vluchtelingenstatus werd ingetrokken omdat u bent teruggekeerd naar Afghanistan en u het CGVS geen zicht bood over de motieven van uw terugkeer, uw verblijfplaatsen en uw reëel netwerk in Afghanistan. Tevens werd zeer ernstig vermoed dat u uw Afghaans paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. Ook werd vastgesteld dat uw tewerkstelling voor ANCOP op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus te laten behouden. Bovendien werd vastgesteld dat u zich redelijkerwijze kon hervestigen in de Afghaanse hoofdstad Kaboel. Tegen deze beslissing ging u in beroep. De RvV bevestigde deze beoordeling en beslissing van het CGVS. U diende geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over elementen waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoek hebt uiteengezet – u volhardt in uw eerder verklaarde werk voor ANCOP en uw eerder verklaarde problemen, u wordt nog steeds met de dood bedreigd in Afghanistan en u stelt dat de huidige situatie in Afghanistan niet goed is en dat de taliban momenteel de macht hebben in uw regio (verklaring volgend verzoek, punten 1.2, 3.1, 5.1 & 7) – moet worden beklemtoond dat het CGVS uw vluchtelingenstatus heeft ingetrokken. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kwam tot de conclusie dat de u toegekende vluchtelingenstatus diende te worden ingetrokken en u de subsidiaire beschermingsstatus diende te worden geweigerd. De Raad kwam immers tot de conclusie dat u valse verklaringen aflegde over uw herkomst en familiaal netwerk, u uw identiteit niet aannemelijk maakte, u terugkeerde naar Afghanistan en u tewerkstelling bij ANCOP op zich niet volstond om u de vluchtelingenstatus te laten behouden. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de eerdere vaststellingen te weerleggen.

Wat betreft de door u neergelegde kopie van een certificaat van de opleiding van ANCOP op uw naam en de kopie van een aanbevelingsbrief op uw naam moet worden vastgesteld dat u deze documenten reeds heeft neergelegd in het kader van uw eerste verzoek. Dit kan dan ook niet als een nieuw element worden beschouwd.

In de kopie van een handgeschreven brief van uw buddy R. L. (...) worden uw verklaarde problemen in Afghanistan vermeld. Echter, deze verklaringen kunnen enkel gebaseerd zijn op uw verklaringen hieromtrent. Bijgevolg heeft dit geen bewijswaarde. Ook wordt in deze brief beschreven wat u allemaal in België doet en heeft gedaan. Wat betreft de verklaring in deze brief dat u sinds mei 2019 regelmatig naar traumatologie gaat, moet worden opgemerkt dat de RvV in het kader van uw beroep tegen de intrekking van de vluchtelingenstatus reeds heeft vastgesteld dat uw psychische problemen an sich niet worden betwist doch dat u niet aantoont dat uw cognitieve geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen (arrest RvV nr. 225 806 dd. 06.09.2019). Een loutere verwijzing door uw buddy naar uw afspraken bij traumatologie kan dit evenmin aantonen.

De kopie van een attest van inburgering dd. 15.10.2019, de kopie van een attest in verband met een stage, de kopie van een certificaat van het programma Mind-Spring en de kopie van een certificaat van de les Maatschappelijke Oriëntatie bevatten louter gegevens omtrent de cursussen en stages die u in België heeft gevolgd. Echter, ze bevatten geen enkele informatie omtrent uw aangehaalde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan.”

Door in het verzoekschrift louter te herhalen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan vreest voor vervolging door de taliban, dat hij de bescherming van de Afghaanse autoriteiten niet kan inroepen, dat hij in Afghanistan bij ANCOP werkte en in zijn functie betrokken was bij de arrestatie van een talibancommandant, waardoor hij door de taliban werd geïnterviewd, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Waar verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet heeft aangetoond dat hij anno 2020 geen risico meer zou lopen op vervolging door de taliban, terwijl hij in 2015 ingevolge zijn problemen met de taliban de vluchtelingenstatus verkreeg, gaat hij eraan voorbij dat de hem op 11 mei 2016 toegekende vluchtelingenstatus op 22 januari 2019 werd ingetrokken en dat deze beslissing bij arrest nr. X van 6 september 2019 door de Raad werd bevestigd. Hierbij oordeelde de Raad (onder meer) dat “(v)erzoekers verweer dat de commissaris-generaal niet aantoont dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan niet geïnterviewd zal worden omwille van zijn werkzaamheden bij de ANCOP (...) geheel voorbij (gaat) aan de pertinente en terecht motivering in de bestreden beslissing waaruit genoegzaam blijkt dat dit profiel niet kan volstaan om bij een loutere aanwezigheid in Afghanistan een gegronde vrees aan te tonen”, dat “(v)erzoeker (...) dit in concreto (dient) aannemelijk te maken en (...) hier in gebreke (blijft)” en dat “reeds werd vastgesteld dat de vluchtelingenstatus van verzoeker dient te worden ingetrokken op basis van verkeerd weergegeven of valse verklaringen met betrekking tot verzoekers identiteit, hetgeen tevens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers profiel bij de ANCOP”. Verzoeker gaat er eveneens aan voorbij dat het bij een volgend verzoek om internationale bescherming aan hem toekomt om nieuwe elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, komt het de commissaris-generaal niet toe aan te tonen dat verzoeker anno 2020 geen risico meer zou lopen op vervolging door de taliban. Voorts bevat het “Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees” van UNHCR geen afdwingbare rechtsregels zodat verzoeker er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat met zijn subjectieve vrees voor vervolging geen rekening wordt gehouden, nu hij ondanks de voorgehouden traumatische ervaringen die hij in Afghanistan zou hebben opgedaan nadien nog naar Afghanistan is teruggekeerd.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kaboel te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kaboel stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kaboel stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kaboel te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kaboel ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kaboel geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kaboel, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kaboel stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kaboel stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kaboel en hierbij verwijst naar uw werk voor ANCOP en de problemen die u hierdoor zou hebben gekend, moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u werkzaam was voor de Afghaanse overheid maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kaboel vestigt.

Immers, in het kader van uw vorige verzoek oordeelde het CGVS dat u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. De RVV volgde deze beoordeling in zijn arrest van 6 september 2019 in het kader van uw eerste verzoek. U haalde in het kader van uw huidige verzoek geen elementen aan die deze eerdere beoordeling in een ander daglicht kunnen stellen.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kaboel aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kaboel over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Waar verzoeker argumenteert dat de informatie waarop de bestreden beslissing steunt betrekking heeft op de veiligheidssituatie van respectievelijk anderhalf jaar of acht maanden geleden, wijst de Raad er nogmaals op dat het in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming aan verzoeker toekomt om nieuwe elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Te dezen kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker dit niet gedaan heeft en ook bij het verzoekschrift geen informatie aanbrengt waaruit kan blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gesteund onvoldoende actueel zou zijn.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij helemaal geen band heeft met de stad Kaboel en dat het voor hem dus niet mogelijk is om zich daar zonder enige vorm van ondersteuning te vestigen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal reeds in de beslissing van 22 januari 2019 tot intrekking van de vluchtelingenstatus concludeerde dat verzoeker "*niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe hoogstwaarschijnlijk ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt*" en dat de Raad dit in zijn arrest nr. 225 806 van 6 september 2019 bevestigde.

Verzoekers kritiek dat geen actueel onderzoek werd ingesteld naar de veiligheidssituatie in zijn dorp Harwa, gelegen in het district Qarghayl in de provincie Laghman, is niet dienstig nu ten aanzien van hem wordt besloten dat hij, daargelaten de huidige situatie in zijn regio van herkomst, in de stad Kaboel over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog betoogt dat hij sinds 2015 Afghanistan heeft verlaten en dat hij zich hierdoor in de huidige Afghaanse context in een uitermate kwetsbare positie bevindt, nu er bij een terugkeer naar Afghanistan door de Afghaanse gemeenschap vragen zullen worden gesteld over het feit of hij niet verwesterd is en of hij nog wel moslim is, wat gepaard gaat met exclusie, discriminatie en geweld,

beperkt hij zich tot blote beweringen. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa sinds 2015 van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. De loutere verwijzing dienaangaande naar algemene rapporten van 2011, 2012 en 2016 toont geen persoonlijke vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aan. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker, die overigens ter terechtzitting beroep deed op de bijstand van een tolk die het Pashtou machtig is, blijft hier in gebreke. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het gegeven dat verzoeker sinds 2015 in België verblijft geen nieuw element is dat zich heeft voorgedaan sinds het arrest van de Raad van 6 september 2019 waarin de Raad de beslissing van de commissaris-generaal van 22 januari 2019 tot intrekking van de vluchtelingenstatus bevestigde en verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. Waar verzoeker tenslotte nog verwijst naar een niet nader gespecificeerd arrest van 15 januari 2015 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het arrest van 15 januari 2015 kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf (in zijn eigen taal) alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN